

ĐỨC TIN TRONG LÚC GẶP GIAN NGUY

Một Chúa Nhật trong tháng 11 năm 1992, tại thành phố Schenectady, thuộc bang New York, Hoa Kỳ, trời nắng ấm. Ông Nick Lomangino - có thân hình vạm vỡ ở lứa tuổi 50 - lo việc chăm sóc nông trại của song thân. Ông là giáo sư môn nghệ thuật plastic ở trường trung học Millbrook, cách đó 150 cây số về hướng Nam.

Thấy trời đẹp, ông Nick đi một vòng xem 3 ao nước chung quanh trại. Ông muốn kiểm soát các lối dẫn nước có bị lá rụng hoặc nhánh cây làm chắn nước chảy hay không.

Hai ao đầu tiên, nước chảy bình thường. Nhưng ao thứ ba thì nơi màng lưới chắn rác, bị bịt kín, khiến nước chảy băng qua con đê. Ông tự nhủ:

- Cần phải khai thông rác rưởi để nước chảy bình thường, nếu không, sức nước ép sẽ làm vỡ đê và gây thiệt hại nặng nề cho ruộng vườn.

Sau khi quan sát tình hình, ông nhất định tháo gỡ mọi rác rưởi, cành cây.

Ông dùng chiếc xường nhỏ chèo đến chỗ nước bị đọng lại để khai thông. Sau khi làm xong công việc và thấy nước chảy mạnh, ông cảm thấy thật hài lòng. Ông chèo xường vào bờ. Nhưng chèo mới 20 thước thì hiểm nguy xảy ra. Luồng nước khai thông bất ngờ chảy thật mạnh, cuốn theo tất cả mọi vật. Chưa hết, luồng nước chảy vòng theo một chỗ xoáy, trông thật nguy hiểm và khủng khiếp. Con xường bị tròn trành rồi bị giao động và gần như bị dựng đứng lên. Thấy không thể điều khiển con xường, ông nghĩ rằng, phương thế tốt nhất là bỏ xường và dùng sức mình bơi vào bờ.

Thế nhưng, càng bơi ông càng bị thu hút theo dòng nước chảy xoáy, ném mình rơi vào lỗ xoáy rợn rùng! Ý tưởng bị chết đuối làm ông kinh hãi. Trong cơn âu lo, ông khẩn khoản thưa cùng Chúa:

- Lạy Chúa, xin giúp con thoát khỏi dòng nước xoáy. Phần còn lại, con sẽ tự lo liệu lấy!

Bất ngờ, trong cơn tuyệt vọng, ông Nick bị một dòng nước cuốn đi và ném lên chỗ nước không sâu, lờm chờm đầy những tảng đá lớn. Ông thở phào mừng rỡ:

- Tôi vẫn còn sống!

Nhưng hiểm nguy vẫn chưa hết. Vì bị dòng nước ném mạnh trên đá, ông gần như bị gãy tay chân và nhiều nơi khác nữa. Và nước ao thật lạnh, trong khi ông chỉ mang trên mình mỗi một chiếc quần đùi. Ông Nick thấy rõ rằng, mặc dầu may mắn thoát khỏi dòng nước xoáy, nhưng giờ đây, làm sao để có thể lê lết thân mình bị thương về tới nhà được? Ông tự nhủ:

- Quả thật Chúa đã nhậm lời cho mình thoát nạn. Nhưng mình mới thoát một chặng. Còn lại chặng thứ hai vẫn không kém gian nguy!

Vì bị mất nhiều sức lực trong cuộc chiến với tử thần, ông Nick gần như rơi vào cảnh tuyệt vọng, muốn buông xuôi tất cả và nằm chờ chết. Nhưng một tiếng nói vang lên trong đầu:

- Không có chuyện nằm chờ chết! Nếu thật sự con can đảm, thì chắc chắn con sẽ thoát khỏi cảnh này!

Thu hết sức lực và can đảm, ông Nick bắt đầu lần mò lê lết đến bờ ao và tìm cách về nhà, cách đó 500 thước. Năm trăm thước, nhưng lúc ấy đối với ông thì thật là quãng đường dài bất tận. Máu từ các vết thương chảy ra rất nhiều. Để đi quãng đường dài 50 thước, ông phải mất gần một tiếng đồng hồ. Và khi chỉ còn cách nhà 75 thước thì ông Nick hầu như bị kiệt sức, nằm im tại chỗ mong chờ người đến cấp cứu.

Ngay lúc đó một chiếc xe xuất hiện và hai người bước xuống xe. Đó là hai người đi săn. Trước đó, họ trông thấy một chiếc xuong bị lật úp và trôi dạt vào bờ ao. Rồi họ lại trông thấy một chiếc xe nằm bên vệ đường mở mui. Lần mò đi xa hơn chút nữa, họ trông thấy một người đang giơ tay vẫy. Họ đến gần và trông thấy ông Nick bị thương, đang run cầm cập vì trời đang ở 5 độ. Họ tức tốc chở ông đến nhà thương.

Nơi nhà thương người ta phải chuyển cho ông Nick đến gần một lít máu. Và người ta băng bột tất cả những nơi bị gãy. Bác sĩ Paul Koenig thú nhận:

- Trong 10 năm hành nghề, tôi chưa hề trông thấy bệnh nhân nào bị thương nặng như thế mà lại có thể sống sót!

Hai tháng sau, ông Nick rời nhà thương. Nhưng phải 6 tháng sau ông mới lấy lại sức lực đã mất. Khi gọi lại tai nạn xảy ra và sự kiện vẫn còn sống, ông Nick chỉ khiêm tốn nói:

- Tôi không phải là vị anh hùng. Tôi chỉ là người cố gắng làm tất cả những gì phải làm khi gặp hiểm nguy, trong khả năng của con người. Phần còn lại là hồng ân THIÊN CHÚA. Do đó mỗi ngày còn lại của cuộc đời, tôi phải luôn ghi nhớ và đền đáp ơn lành sự sống Chúa đã ban cho tôi!

... Vì vậy, Đức Chúa đợi chờ để thi ân cho anh chị em. Người sẽ đứng lên để tỏ lòng thương xót, vì Đức Chúa là THIÊN CHÚA công minh, hạnh phúc thay mọi kẻ đợi chờ Người! Phải, hỡi dân Xion đang ở Giêrusalem, người không còn phải khóc nữa. Khi người kêu cứu, Người sẽ thi ân giáng phúc cho người; nghe tiếng người kêu là Người đáp lại. Chúa Thượng sẽ ban cho người bánh ăn trong lúc ngặt nghèo và nước uống trong cơn khốn quẫn. Đấng dạy dỗ người sẽ không còn lánh mặt, và mắt người sẽ thấy Đấng dạy dỗ người. Khi người lưỡng lự không biết quẹo phải hay trái, tai người sẽ được nghe một tiếng nói từ phía sau: "Đây là đường, cứ đi theo đó!" (Isaia 30,18-21).

("Reader's Digest SELECTION", Novembre/1993, trang 36-41)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt